

Tak se stalo, že panička přehala zase po schodech do prvního poschodí zrovna — do náruče manžela.

Následovala potom dramatická scéna, při níž byly vyměněny poklony při podobné příležitosti pochopitelné a které se skončily za asistence detektivů policejním protokolem.

Měla dozvuky u zemského soudu, který po zakročení advokáta dra Tykače ze Smíchova povolil rozvod a rozluku z výhradní viny manželky, takže pan ředitel zbavil se neštěstí ženy, kterou patrně pálilo dobré bydlo, bez finančních obětí.

Dědeček v lese.

(Krajský soud v Olomouci.)

„Dřevo v lese neroste jen pro pány,“ filosofoval loni dělník Josef Pluška z Frývaldova, a ježto neměl už čím topit, popadl sekeru a hajdy do lesa. Plížil se opatrně v místa, kde byl krásný smrčkový porost, plivnul si do rukou a již chystal se rubati, když tu, hrome, z lesního ticha vynořila se postava hajného Petráše s puškou přes rameno a blížila se k Pluškově. Tento postavil rychle sekeru za strom, založil si ruce v bok a pátral po korunách stromů, kde si veverka stavěla hnízdo, a dopomáhal jí k tomuto dílu tichým hvizdotem. Hajný nedal se však jeho zdánlivým klidem zmásti, neboť jeho bystré oko spatřilo i sekeru o strom opřenou; hajný sekyrku z moci úřední zabavil, což se však rozhodně nelíbilo Pluškově, a jímavá lesní samota musila tehdy poslouchati ošklivé jeho nadávky lumpů, gauznerů a podobně.

Ježto kromě Petráše nebylo v lese nikoho, patřily tyto nadávky samozřejmě hajnému. Kromě toho lichočil Pluška hajnému slovy: „Vy zatracený pse byste měl chciťpnout“ a snažil se hajnému sekeru zpět vyrvat, což se mu po kratší tahanici podařilo, dokonce jí pak Petrášovi hrozil a zmizel.

Les svědčiti nemohl, soud však uvěřil výpovědím hajného a jelikož se i Pluška částečně doznal, vyměřil mu soud vzhledem k značnému jeho stáří pro zločin nebezpečného vyhrožování tři týdny těžkého žaláře podmíněně na 2 roky.

Z CIZINY

Medvědí svědectví.

Město Bern ve Švýcarsku nese od pradávky dob ve znaku medvěda. Bručivé, ale nannozé dobromyslné toto zvíře těší se tam velké vážnosti a medvědí příkop s několikačlennou medvědí rodinou patří mezi historické pamětihodnosti města. Při některých významných slavnostech bývají městští medvědi voděni v průvodu a jsou středem přátelské pozornosti všeho občanstva.

Nuže, títo heraldičtí, ale živoucí medvědi musili vystoupiti jako svědci v soudní při, která zaměstnávala nyní bernský soud.

Po Bernu rozšířila se na podzim pověst, že strážce medvěďů své svěřence nelidsky týrá

a že provozuje nad nimi skutečnou hrůzovládu. Jistý přítel medvěďů, který před historickými průvody po leta již pomáhal dávatí milým medvěďům na krk obojky, za něž byli při průvodu voděni, tvrdil rozhořčeně, že strážce medvědy trýzní dlouhými železnými kleštěmi i jinými katanskými nástroji, a učinil na strážce trestní oznámení.

Strážce medvěďů před soudem prohlásil, že sice zmíněných dlouhých kleští skutečně používal, když medvěďům dával obojky, tvrdil však, že jinak nelze věc prováděti, poněvadž medvědi nenechají si dobrovolně obojek na krk dáti, ale že nelze v tom spatřovati prázdňného týrání medvěďů, s nimiž on sám i při tom zacházel vždy se všemožnou šetrností.

Soud nevěděl tedy, komu dáti víry. Medvědy předvolati k líčení, aby vydali svědectví o svém strážci, to nebylo dobře možno. Proto soud rozhodl, že sám vydá se do medvědího příkopu, aby se přesvědčil, jak medvědi o svém strážci smýšlejí. Kolem nich vlastně točil se celý spor, a bylo tedy nutno poznati i jejich smýšlení.

Pro Bern to bylo sensací, když soud odebral se do medvědího příkopu a i s původcem udání sestoupil k medvěďům. Milí huňáci snad poznali, že je to soud, neboť bázlívě ustupovali a konečně plni strachu a respektu zalezli do svých jeskyní.

Soud tedy nařídil, aby vešel k medvěďům jejich strážce. A hle, medvědy hned opustila všechna bázeň; vylezli ze svých pokojíčků a přívětivě seskupili se kolem svého domnělého trýznitele, jemuž nemotorně, ale zřetelně osvědčovali své přátelství a přízeň a kamarádsky ho očichávali, nemá-li pro ně v kapsách nějaký pamlssek. Bylo zřejmo, že v něm spatřují svého dobrého přítele.

Tím se ovšem karta obrátila. Soud zprostil strážce obžaloby, ale v důsledku zřetelného svědectví „vyslechnutých“ medvěďů odsoudil příliš horlivého přítele medvěďů, který udání na strážce učinil, k pokutě 100 franků a k náhradě procesních útrat. Strážci medvěďů dostalo se tedy skvělého zadostiučinění a město je spokojeno, že milí medvědi jsou v dobrých rukách.

br.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Požítky soudcovské. Zajiště v žádném oboru nejsou státní úředníci s vysokoškolským vzděláním tak přetíženi vysilující a únavnou prací jako právě soudcové. Bez oddechu a bez odpočinku vysedávají dny i noci nad akty a jsou nuceni obětovati i neděle, aby stačili vyřídit alespoň to, co vyřídití je bezpodmínečně nutno. Stohy spisů vyřídí a laviny jich stále přibývají. Mnozí referenti se ve spisech přímo topí, aniž by viděli jakoukoli možnost záchrany. Dorostu soudcovského není, neboť právníci vyhýbají se službě, kde za ohromnou, nadlidskou práci nabízí se jim hubené služné. A tak u každého soudu je několik systemisovaných míst neobsazeno. U zem. trestního soudu v Praze na př. schází nyní 9 soudců — a agenda nejen že je větší než normální, ale soudu tomuto prikazují se každé chvíle ještě